

מוהר"ן

נתיב מנחם נד

לקוטי

רוחו יוציא כסיל, והינו שמוציא כל הרוח בבת אחת, וא
בדאי אין נבנה הנגון. כי עקר נעימת הנגון נעשה על
ברור הרוח, (שהוא האויר, שמשם תפול, בידוע להכפי הנגינה
הינו שעקר בחינת הנגון הוא על ידי ברור הרוח טובה
הרוח רעה, וכשיצא כל הרוח בבת אחת, יוצא כמו שה
מערב טוב ורע, ואין אין נבנה הנגון והשמחה, ואין זכ
המדרמה. וזה בחינת (החלים טו): מצא רוחו ישוב לאדמתו. לאדמ
הינו בחינת המדרמה. הינו כשיצא כל הרוח, אין חונר
אל המדרמה, כי לא נבנע המדרמה, מאחר שאינו יכול ל
ולברר הרוח טובה, ויוצא כל הרוח המערב טוב ורע.
כשיש לו בחינת יד הנ"ל, המלקט ומברר בחינת הרוח
מן הרוח רעה, אין מביע המדרמה, בבחינת: וברר הנגי
אדמה כנ"ל, כי עקר בחינת הנבואה הוא מבחינת היר
שמברר הרוח טובה מן הרוח הרע, ועל ידיה מביע המדר
שהוא בחינת רוח רעה המערב הרוח טובה כנ"ל. וזה שפ
(משל ט): מי עלה שמים וברר, מי אסף רוח בחפניו, מי
מים בשמלה, מי תקים כל אפסי ארץ, מי עלה שמים ו
- זה בחינת הנגון, כי זה הנגון הוא עולה ויורד בנגינת
צריך לעלות ולירד במדת היסוד כפי משקל השיר כדי ל
היות. וזה: מי אסף רוח בחפניו - בחפניו מביע
הידים, כי שם שרש הרוח כנ"ל, שעקר בחינת הרוח
כידים, ששם פקדונות הרוחות כנ"ל. וזה: מי צרר
כשמלה - מים בחינת לב, כמו שכתוב (איכה ז): שפכי כ
לפני; הינו שעל ידיה שמלקט הרוח, הוא צורך מים בשמ
ששומר הלכ שלא יאכל עליו המדרמה. וזה: מי תקים
אפסי ארץ - שעל ידיה הוא מקים בחינת רגליו המלק
בזה העולם. אפסי בחינת רגליו, כמו שכתוב (החלים טו): ועב
מי אפסים, כי על ידי נגון ביד הנ"ל, על ידיה נבנע המדר
ואין זוכה לברר הנ"ל, שהוא בחינת מה שיוצא להבין
הרמזים שיש בכל דבר שבעולם, שהם בחינת חיית אלק
בחינת רגלי הקדשה, המלכשים בכל הדברים שבעולם כ
וזה: מי תקים כל אפסי ארץ - שמעלה ומקים בחינת
הקדשה המלכשין בזה העולם כנ"ל: וזה: (יהי מבין שנת
ימים, שנתים ימים הוא בחינת מוציא רבה, הנאמר ב
(במדב ד): יום לשנת יום לשנה, שעל ידם נתקלמל ונפנס ב
אהבה וקדשה, שהוא בחינת: וקמץ הכתוב כנ"ל. וזה: מי
- שהוא בחינת פנס ה"קמץ". ופרעה חלם - הינו ת
המדרמה כנ"ל. והנה עמר על היאר - היאר זה פיש
הינו בחינת פי שונה הלכות, שמתגבר עליהם הכח המ
כנ"ל. והנה מן היאור (כו') - הינו שעל ידם פא
שני שבע ושבע שני רעב, הינו טוב ורע כנ"ל. ורע מחר
גובר על הטוב, בבחינת: ולא גרע כי באו אל קרפ
ותקונו הוא יוסף, בבחינת (בראשית ט): אסף אלקים את ר
שהוא ממתיק את הרע, שהוא בחינת הרעב, בבח
אשר

ולתכניע הכח המדרמה הוא על ידי בחינת יד, בבחינת (הח
(ט): כיד הנבואים אדמה, ויד הינו בחינת שמחה,
בחינת (החיים ט): ושמתם ככל משלח ידכם. וזה בחינת עלי
זמר שמנגנון ביד, שעל ידיה שורה הנבואה על הנבואים,
כמו שכתוב (מלכים ב): קחו לי מנגן וכו', כי הכלי הוא התאספות
הרוח, והוא מערב טוב ורע, כי יש עצבות רוח, רוח נבאה,
רוח רעה, כנאמר בשאל (שמואל א ט): ובעתה רוח רעה, ויש
רוח טובה, כמו שכתוב (חלים טו): רוחך טובה תתני בארץ
מישראל, והוא בחינת רוח נבואה, רוח הקדש, אך קשהו מערב
טוב ורע, אינו יכול לקבל נבואות אמת, ועל יכן כתיב בשאל
(שמואל א ט): ותבא וכו' ופל ערם, ופרש רש"י: לשון משגעו
כי היה מערב ברוח שסוטה, עצבות רוח. וזה שמנגן ביד על
הכלי, הוא מקבץ ומלקט ביד את הרוח טובה, רוח נבואה,
מתוך עצבות רוח, וצריך להיות יודע נגון, שידע לקבץ וללקט
ולמצא חלקי הרוח אמת, כדי לבנות הנגון, הינו השמחה,
הינו לבנות הרוח טובה, רוח נבואה, שהוא הפך עצבות רוח,
כי צריך לעלות ולירד ברור על הכלי שמנגן, כדי לבנות לבנות
השמחה בשלמותו. וכשהנבוא שומע זה הנגון מהידע נגון, אין
מקבל מנגון רוח נבואה, שקבץ זה בידו. מתוך העצבות רוח.
וזה: ונגן בירו וטוב לך. (טו) - וטוב לך ויקא, שמלקט ומצרף
הטוב מתוך הרע. ועקר התמקצות ונגון הרוח נבואה הוא
על ידי היר, כי שם פקדונות הרוחות, כמו שכתוב (החלים טו):
בירך אפקוד רוחי, וכמו שכתוב (ויקב ט): אשר בידו נפש כל
חי ורוח כל בשר איש, וזה (שם בלשים): והיה נגון המנגן, ותחי
עליו יד ה': נמצא, על ידי שמנגן ביד על הכלי זמר, על ידיה
מברר הרוח טובה מן הרוח רעה, שהוא בחינת רוח נבואה
כנ"ל. וכל זה הוא בחינת הכנעת המדרמה, שהוא בחינת הרוח
רעה, רוח נבואה, והוא נבנע ונתפסל על ידי השמחה, הנאה
על ידי המנגן ביד כנ"ל, כי עקר התמפרות המדרמה הוא על ידי
עצבות, כי המדרמה הוא בחינת עצבות רוח, רוח נבאה, רוח
רעה, שהוא מכלכל את הרוח טובה, רוח נבואה, שהוא בחינת
וקרו' הנ"ל, בחינת לאדקקא מחשבתא בעלקמא דאתי הנ"ל,
ועל יכן אין יכולין לקבל רוח נבואה, רוח הקדש, כי אם על ידי
שמחה, שהוא בחינת מנגן ביד, כמו שכתוב: ותהי נגון המנגן
ותחי עליו יד ה': בחינת: ונגן בירו וטוב לך וכו' כנ"ל. וזה
המנגן צריך שיהיה יודע נגון כנ"ל, גם צריך שיהיה הכלי
בשלמותו, כדי שלא מצא כל הרוח המערב טוב ורע בבת
אחת, ועל יכן צריך שיהיה יודע נגון, וגם שיהיה הכלי שמנגנו
עליו שלם, כדי שיוכל לברר ולמנו הנגון בשלמות בראוי, שהוא
בחינת מה שמברר הרוח טובה, שהוא בחינת שמחה, בחינת
רוח נבואה, מן העצבות רוח, שהוא רוח רעה כנ"ל. כי בשאין
הכלי שלם, או שאינו יודע נגון, ואינו יודע לעלות ולירד בידו
לברר הרוח טובה מן הרוח רעה, עליו נאמר (שם טו): כל